

talt; det er en Kjendsgjerning, hvis Rigtighed Enhver, der er kjendt med disse Forhold, vil bekræfte, at Proceduren hertillands i Forhold til det Arbejde, den udfordrer, betales saare slet, ja saa slet, at det vistnok er en stor Sjeldenhed, at en Sagfører har saa megen Indtægt af Proceduren, at han deraf kan afholde sine Kontorudgifter; dette er en nødvendig Følge af, at Gjenstanden for Retssager i Almindelighed under vore smaa Forhold har saa ringe Værdi, at Sagførerne ere nødt til at ansætte deres Salairer i Forhold til Værdien, men ingenlunde i Forhold til det Arbejde, som Sagens Udførelse fordrer, og den Betyldning mod Sagførerne, at de i egen Interesse ophidsede Folk til Processer, har allerede af den Grund hertillands neppe noget virkeligt Grundlag. Og hvad angaar Sagførernes Bederlag for andre juridiske Forretninger, med Hensyn til hvilke de maa udholde en overordentlig skarp Konkurrence, da kan det vistnok ogsaa siges, at det i Reglen ikke er højere end, hvad deres — endda faktisk privilegerede — Konkurrenter, Retsembedsmændenes Fuldmægtige, fordrer, og Ingen, der er kjendt med den Kommissionær-Virksomhed, som navnlig i Kjøbstæderne udøves, i Almindelighed af aldeles uduelige og ofte meget uhæderlige Personer, vil kunne negte, at bliver Befolkningen overhovedet behandlet ublu ved Udførelsen af juridiske Forretninger, saa er det netop af disse aldeles ukontrollerede Personer. Naar Bestyrelsen alligevel mener at burde tilraade, at Sagførerraadsinstitutionen indføres i det Væsentlige paa den Maade, som Lovforslaget tilfigter, saa er det, fordi den holder sig fuldt forvisset om, at ingen hæderlig Sagfører — og Andres Sag tale vi selvfølgelig ikke — behøver at frygte for, at hans Virksomhed gjøres til Gjenstand for Kritik og Kontrol, og fordi vi tro, at det, da nu Klagerne engang ere komne tilorde, og da det engang synes at være blevet en almindelig Mening — som Sagførernes Konkurrenter og disses naturlige Beskyttere muligvis have bidraget ikke lidt til at styrke — at der trænges til en Kontrol med Sagførernes Virksomhed, vil være i Sagførerstandens velforstaaede Interesse, at en saadan Kontrol etableres, ligesom vi anse det for ingenlunde usandsynligt, at Sagførerne, naar Afdelingen til Sagførerstillingen fremdeles vedbliver at være let, i højere Grad end Lifsælvet nu er, ville bukke under for de Fristelser, som den overvældende Konkurrence fremkalder, hvorfor det turde være rettest, at Kontrolinstitutionen etableres, før det bliver for seent. Vi tro imidlertid, at Sagførerraadene ville virke heldigere, hvis Bestemmelserne i Lovforslaget modificeres noget, navnlig saaledes som den særlige københavnske Sagførereforening, som det ærede Udvalg bekjendt, har foreslaaet, og vi tillade os derfor at tiltræde disse Forslag, nemlig:

at der i § 21 efter „medmindre“ i 5te Linie indskrives: „den Valgte er 65 Aar gammel eller“.

at i Stedet for §§ 27 og 28 indsættes følgende Paragrafer:

§ 27.

Sagførerraadet repræsenterer Sagførerne i dets Kreds, det overordnede Sagførerraad repræsenterer den hele Sagførerstand i dens Forhold til de offentlige Myndigheder.

§ 28.

Ethvert Sagførerraad bør efter Gode virke for, at de til dets Kreds hørende Sagførere i deres egenlige Sagførervirksomhed og i deres øvrige juridiske Forretninger ikke blot holde sig Lovene efterrettelige, men ogsaa undgaa Alt, hvad der ikke stemmer med den Hæderlighed, Samvittighedsfuldhed og Paalidelighed, som en offentlig beskiftet Sagfører altid maa udvise, ligesom Sagførerraadet med bindende Virkning for Sagførerne (sef. dog nedenfor § 31) har Ret til at afgjøre Tvistigheder angaaende Bederlag for de af dem for Private udførte Forretninger.

§ 29.

Sagførerraadet har Ret til i ethvert Tilfælde, hvor det finder, at en Sagfører har gjort sig skyldig i et Forhold, der isølge Indholdet af § 28 efter Raadets Skjøn giver Anledning til Raatale, at affordre paagjældende Sagfører en Erklæring samt at indhente enhver anden Oplysning, Raadet maatte anse ønskelig og nødvendig. I Henhold til de fremkomne Oplysninger kan Raadet give Sagføreren en Advarsel. Men finder Raadet, at Forholdet er af en alvorligere Beskaffenhed, kan det forelægge den hele Sag med alle de erhvervede Oplysninger for det overordnede Sagførerraad, hvilket sidste da enten kan dekretere Sagføreren en Rettesfættelse, eller kan forbyde Sagføreren Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger, eller paalægge ham Bøder indtil 200 Kr. eller suspenderer ham fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end eet Aar. Bøderne kunne inddrives ved Udpanning.

Dog kunne de nævnte Straffe ikke anvendes, uden at den Paagjældende har havt tilstrækkelig Leilighed til at erklære sig over de ham gjorte Bebreidelser og fremkomne med sit Forsvar, mundtilgt eller skriftligt, efter Raadets nærmere Bestemmelse.